

Mất Ký Ức

Contents

Mất Ký Ức	1
1. Chương 1: Đau Khổ Và Vui Sống	1
2. Chương 2: Do Dự Và Quyết Tâm	5
3. Chương 3: Được Mất Và Khôi Phục	9

Mất Ký Ức

Giới thiệu

Editor: p3104
Thể loại: đoản văn, hiện đại
Độ dài: 3 chương
Anh đã quên cô. Về sau của sau đó. “Em là ai?” “Vợ anh. ”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-ky-uc>

1. Chương 1: Đau Khổ Và Vui Sống

Anh mất trí nhớ.

Đây là phản ứng đầu tiên của cô sau khi anh mở mắt ra, chỉ vì trong ánh mắt anh nhìn cô đã không còn tình yêu say đắm nóng bỏng nữa.

Anh đề phòng nhìn xung quanh, kể cả cô.

Đào Tử tiến lên phía trước: “Em là Đào Tử.”

“Tôi là ai?” Người đàn ông quả nhiên mất trí nhớ.

Đào Tử cười: “Anh là Đinh Bành, bạn trai của em.”

Người đàn ông lại chỉ lăm bầm lăm bầu: Đinh Bành, Đinh Bành...

Phòng bệnh mà Đinh Bành ở là dành cho hai người, còn kèm theo toilet, rất thuận tiện.

Bởi vì anh nằm viện, Đào Tử bán đi tất cả trang sức của mình đổi lấy tiền mặt.

Có người nói, thượng đế lấy đi thứ này của bạn, tất nhiên sẽ trả lại cho bạn cái khác.

Đào Tử chưa xót, không có, đều không có gì cả, cô chỉ vô cùng hoảng hốt khi anh phát cáu với cô.

“Cô gái này, cô đi theo tôi làm gì?”

“Phiền quá, sao cô vẫn chưa đi.”

“Tôi không ăn, cầm đi.”

“Cút ngay.”

Anh vùng bàn tay to lên, gạt cô ngã vào hành lang màu trắng, anh cũng không quay đầu lại mà đi từng bước vào phòng bệnh.

Bệnh viện, nhất là khoa thần kinh, từ lâu đã quen với các loại suy diễn tuyệt vọng.

Cốt truyện thay đổi rất nhanh, Đào Tử và Đinh Bành đôi này cũng không đặc biệt.

Đào Tử lúc nào cũng tức giận ở phía sau anh, một mình cô ngồi xồm trên cầu thang của tầng lầu cao nhất tại bệnh viện mà khóc lóc.

Cô khóc, không phải bởi vì cô không có kiên nhẫn, không phải vì sợ anh.

Cô chỉ sợ anh sẽ vĩnh viễn quên cô, cô sẽ mất đi anh.

Cô cần môi, không phải như thế, trước kia anh không phải như thế. Từ trước đến nay anh chỉ nuông chiều cô.

Sự nuông chiều này đều hoá thành bọt biển, đọng lại trong nơi sâu nhất của nội tâm cô.

Nước mắt không bờ bến.

Cô được anh nuông chiều. Với sự đả kích gần đây, cô giống như con ốc sên không có nhà, chẳng biết làm sao bây giờ.

Cô lau nước mắt, cô không thể ngã xuống, cô ngã xuống, anh làm sao bây giờ.

Anh đang kiềm nén nỗi sợ hãi trong lòng.

=

Cô gái này lại tới nữa.

Ngay từ đầu, anh không rõ cô gái này mỗi ngày đi theo anh làm gì. Nghe nói là bạn gái của anh.

Anh cười lạnh, ngay cả người thân của anh cũng không đến thăm anh, cô gái này lại chẳng có quan hệ huyết thống hay bất cứ quan hệ nào với anh.

Anh chờ đợi sau khi anh đối xử quá đáng với cô thì cô cũng vứt bỏ anh như vậy.

“Cút ngay.”

“Đinh Đinh, anh không có ý nghĩ mới à, cứ lặp đi lặp lại những lời này.” Cô vênh môi, “Đây là nhà anh sao, cũng không phải nhà anh, em ở đây anh không được xen vào.”

Lắng nghe cô nói, anh vô cùng tức giận, cô gái này có bản lĩnh chọc giận anh.

Anh cũng không hiểu được, mỗi lần nhìn thấy cô sau khi bị tổn thương lại nhanh chóng điều chỉnh nụ cười tươi, vì sao anh lại đau lòng.

Hôm nay cô vừa khóc.

Có đôi khi cô thật sự rất cố chấp.

Đinh Bành thờ ơ, cô vẫn cứ cố chấp, anh bị bệnh lâu như vậy, cô vẫn còn chưa bỏ cuộc.

Lắng nghe một chút, cô gái này lại chít chít oai oai rồi.

“Chỉ là mất trí nhớ, cũng không phải chứng ung thư HIV, anh tiêu cực gì hử, coi như chúng ta bắt đầu một lần nữa. Nếu anh thật sự mắc bệnh HIV, em... em đánh chết anh.”

“Hôm nay anh ngoan lắm, không có gào thét với em, em gọt táo cho anh ăn, thưởng cho anh. Trước kia, anh thích ăn táo nhất, mỗi lần đều cắn một miếng táo cho em nữa. Trước kia em không biết rõ vì sao táo của em ngọt như vậy, nhưng sau khi anh bị bệnh em mới phát hiện, táo không ngọt như thế, thì ra mỗi lần anh đều đem miếng ngọt nhất cho em.”

“Ăn táo rất tốt, quả táo chứa nhiều loại vitamin. À, nghe nói cà rốt dồi dào vitamin C, nếu không em mua một ít cà rốt về nấu.”

Đinh Bành khinh thường: nấu cà rốt thì sẽ không còn vitamin, hơn nữa tôi cũng không phải con thỏ.

= =

Đào Tử mang theo một khuôn mặt tươi cười vào phòng bệnh: “Đinh Đinh, chúng ta đọc nhật ký của anh nhé.”

“Tôi không thích nghe.” Đinh Bành nằm trên giường, che lỗ tai lại.

“Cái đồ bốc đồng, có lẽ đọc nó anh sẽ nhớ ra em.” Đào Tử mặc kệ, nhẹ giọng đọc nhật ký do anh viết: “Quả đào nói: Đinh Đinh, anh thật đẹp trai...”

Đinh Bành xoay người lại, muốn xé bỏ cuốn nhật ký, nhưng anh phát hiện Đào Tử đã sớm thoát khỏi phạm vi nguy hiểm, cô vẫn tiếp tục đọc: “Trong lòng tôi rất dỗi, nhưng trên mặt không thể biểu lộ chút nào, tôi trả lời em: quả đào ngốc, lần sau bị người khác bắt nạt phải nhớ đánh trả. Em rưng rưng nước mắt nhìn tôi, giống như tôi là một anh hùng cái thế. Tôi nghĩ, thật sự là quả đào ngốc, về sau ở trong cái lồng của tôi...”

“Đừng đọc,” Đinh Bành tức giận, đứng dậy muốn cướp nhật ký trong tay Đào Tử.

Đào Tử vừa trốn vừa dỗi: “Đinh Đinh, anh nói ai là quả đào ngốc, anh mới ngốc.”

Cô còn nhớ khi đó vừa mới đến cô nhi viện, có rất nhiều bạn nhỏ bắt nạt cô, chỉ có anh che chở cho cô, luôn luôn là vậy.

“Đưa cho tôi.”

“Không đưa.” Hai người giống như hai con bướm tung tăng rượt đuổi.

Đinh Bành lại nổi giận, anh chiếm một nửa cái giường, chỉ chừa khe hở rộng bằng một bàn tay.

Đào Tử nghiêng người nằm lên, một nửa thân thể treo ở ngoài giường.

Cô ôm lấy Đinh Bành, lấy tay nhẹ nhàng vỗ bụng anh.

Cô khẽ nói: “Sẽ có bánh mì, sẽ có sữa, tất cả mọi thứ sẽ ổn thôi.”

Dựa sát vào anh liền có được toàn bộ thế giới.

Giường bên cạnh là một chàng trai trẻ tuổi, mười bảy mười tám tuổi.

Bà lão ở cùng với cậu ta nói với Đinh Bành: “Chàng trai đừng nổi giận, coi bạn gái cậu đối với cậu thật tốt.”

Đinh Bành phiền chán, lấy tay Đào Tử ra: “Tôi không biết cô ấy.”

Đào Tử chệnh vênh mà rơi xuống giường: “Đinh Bành, xin lỗi.”

Cô chưa từng giận dữ như vậy, Đinh Bành khó hiểu. Bà lão cũng nghi ngờ, cô gái này sao lại bực tức quá vậy.

“Phiền chán em, em không so đo với anh. Nhưng không thể nói chuyện với trưởng bối như vậy.”

“Cô bé, không sao đâu.” Bà lão hoà nhã, gương mặt tươi cười, xoa tay.

Đào Tử kiên trì: “Nói... xin lỗi.”

“Cháu xin lỗi.”

Đào Tử nở nụ cười, giống như con gấu không đuôi ôm lấy Đinh Bành: “Đinh Đinh, ngoan lắm.”

= =

Mỗi lần tâm trạng tốt, cô sẽ gọt táo cho anh.

Anh cũng vui vẻ, vừa nhai vừa cười.

“Ai da,” một tiếng thét kinh hãi, âm thanh tiếp theo biến mất.

Đinh Bành xoay người, tay cô bị con dao cắt trúng, dính đầy máu đỏ.

Cô còn làm như không có việc gì mà cười tiếp tục gọt táo.

Anh xoay người, nhắm mắt lại không nhìn bàn tay nhuộm máu của cô đang gọt táo, anh muốn làm chính mình lạnh lùng để khiến cô gái này giận dữ.

Nhưng trong đầu anh vẫn quanh quẩn bộ dáng tay cô nhuộm máu.

Đinh Bành tức giận, cô gái ngốc nghếch này cũng không biết băng bó một cái.

Anh đứng dậy, lấy băng vải quấn trên đầu xé xuống một miếng: “Cho cô.”

Đào Tử hai mắt đầm lệ nhận lấy, cũng may anh để ý tới cô đấy.

Đinh Bành thờ ơ: “Đừng hiểu lầm, tôi sợ cô chảy máu mà chết.”

“Hừ, em còn sợ da đầu anh nổ tung đấy.”

Nụ cười của cô càng ngày càng nhiều.

Anh không biết trong lòng mình tại sao lại ngọt ngào. Nhưng loại cảm giác này rất tốt.

Cô lại chít chít oai oai đọc nhật ký của anh, mỗi trang nhật ký đều có cô.

“Quả đào nhớ ba mẹ mà khóc, đã mười tuổi còn khóc, em giống như là con quỷ thích khóc. Tôi cào tóc, ôm chầm lấy em: quả đào, ba mẹ là sao trên trời, nếu em khóc, bọn họ cũng sẽ rơi nước mắt, ba mẹ của anh cũng ở trên bầu trời nhìn anh đấy. Trong mắt em có thật nhiều sao, em nức nở: em không khóc, không khóc. Bộ dáng dường như khóc lại không khóc thật sự rất đáng yêu, tôi xoa xoa mặt em.”

Đinh Bành mất tiếng nói, biểu tình trên mặt có chút vụn vặt.

Anh cho rằng, anh bị ba mẹ vứt bỏ. Hoá ra, ba mẹ anh đã lên trời từ lâu.

Anh nhìn mắt Đào Tử. Cô nhất định muốn nói với anh, ba mẹ chưa bao giờ vứt bỏ anh, tựa như cô cũng không vứt bỏ anh.

“Đinh Đinh, vì sao anh gọi em là quả đào, em rõ ràng là Đào Tử, họ hàng gần là Đào Uyên Minh.” Cô nổi giận.

Thanh âm của cô mang theo nụ cười nhẹ, rất êm tai; khuôn mặt cô đỏ đỏ, nhìn xinh lắm.

Xem ra, anh thực sự rất thích cô.

Anh nhịn không được véo mặt của cô.

Thật sự rất giống quả đào.

=

Đào Tử đã rất lâu không lên tầng cao nhất.

Người yêu ảnh hưởng tâm tình của bạn, lời này thật sự rất đúng. Hiện tại mỗi ngày tâm tình của cô dần tốt hơn.

Vào phòng bệnh, cô liền nhìn thấy Đinh Bành và hai bà cháu ở giường bên cạnh đang nói chuyện gì đó.

Hạnh phúc của cô càng lớn hơn.

“Đinh Đinh, em làm thịt bò salad mà anh thích nhất, bà và em trai cũng nếm thử một chút nhé. Lần đầu tiên xuống bếp, ăn không ngon, mọi người cũng không thể nói khó ăn nha.”

“Ăn ngon không?” Đào Tử hỏi, mang theo chờ mong.

“Thịt khét.”

Vẽ mặt Đào Tử mang theo vẻ ảm ức: “Anh không thể gạt em sao? Trước kia đều là anh xuống bếp, đồ ăn anh nấu đều ăn ngon lắm, dạ dày của em đều do anh dưỡng thành ăn sang rồi.”

Nói xong, cô lấy ra nhật ký ở trong túi xách mang bên mình: “Anh xem, trên đây anh viết, lần đầu tiên em nướng khoai cho tôi ăn. Khụ khụ, gương mặt quả đào đỏ như khoai lang, thật đáng yêu. Quả đào luôn đi theo phía sau tôi, giống như tôi là anh hùng của em, em luôn sùng bái nhìn tôi. Tôi... khụ khụ... hình như tôi thích em rồi.”

“Đừng đọc.” Trong tiếng cười của bà lão và chàng trai, Đinh Bành bối rối.

“Đây là lúc anh mười hai tuổi thì phải, khi đó anh đã thích em à.” Đào Tử vừa say sưa vừa nghi ngờ, “Chẳng lẽ anh thích cảm giác là anh hùng của em?”

“Đưa cho tôi.”

Đào Tử chạy đến toilet, cười đến mức không còn hơi sức, “Ai da, còn thẹn thùng, bé à, lúc anh thẹn thùng nhìn rất đẹp trai.”

Cười cười rồi khóc.

Cô không quên mỗi một ngày của bọn họ, như vậy tình yêu của anh dành cho cô, làm sao cứ thế mà quên mất.

Đinh Bành ở ngoài toilet nắm chặt nắm tay.

Cô vừa khóc.

2. Chương 2: Do Dự Và Quyết Tâm

“Hết táo rồi, em xuống mua một ít táo.”

Đào Tử che đôi mắt sưng đỏ, tránh né Đinh Bành rồi chạy nhanh ra khỏi phòng.

Trên đường đi, tiếng bước chân vội vàng của người đi đường, tiếng rao hàng đến khàn giọng của người bán hàng rong, tiếng khóc chói tai ảm ỉ của con nít.

Đào Tử đá tảng đá bên chân, thế giới huyền ảo như vậy, sao cô vẫn cảm thấy hoang vắng.

Cô mua táo mà không cò kè mặc cả, rồi xách túi đi lên lầu.

Bước lên từng bậc thang: “Mỗi ngày đi một bước, sống đến chín mươi chín.”

Tại bậc thang cuối cùng có tiếng nói cười vờn quanh mùi thuốc lá tản ra.

Đào Tử chỉ liếc nhìn một cái là định ra kết luận: yêu nghiệt, không đẹp trai bằng Đinh Đinh nhà cô.

Yêu nghiệt dập tắt điều thuốc: “Mắt cá chép, tôi biết em.”

Đào Tử không thèm nhìn đến anh ta mà tiếp tục đi, cô tên là Đào Tử, Đinh Đinh đang chờ táo của cô đấy.

Yêu nghiệt giữ chặt Đào Tử, cô bực mình: “Anh đừng hòng bắt nạt phụ nữ đã có chồng.”

Yêu nghiệt cười quyến rũ: “Tôi là Tả Kiều.”

Đào Tử vung mạnh túi táo: “Tôi quan tâm anh là Đại Kiều Tiểu Kiều à, sao anh không đi tìm Tào Tháo đi.”

Đào Tử trở lại phòng bệnh, Đinh Bành nằm ở trên giường ngáy to.

Cô đặt túi táo xuống, không cởi giày mà leo lên giường, ôm lấy Đinh Bành.

Đinh Bành gạt ra, cô ôm lại, gạt ra, ôm lại...

Đào Tử cười: “Đinh Đinh, giả bộ ngủ có vui không?” Cô nghiêng người, đến gần lỗ tai anh: “Anh chưa bao giờ ngáy khi ngủ cả.”

Anh buồn bực, ngồi dậy nhìn cô: đã không còn nước mắt, trên mặt chỉ còn vẻ tươi cười.

Đào Tử che mắt: “Người ta đã đổi kiểu tóc, lâu nay em để mái đấy, ha ha, em thay đổi một kiểu mới, có phải nhìn đẹp lắm không. Có cảm giác bản tình ca mùa đông không?”

Thanh âm đột nhiên dừng lại, Đào Tử lắc đầu: “Không tốt không tốt, nam chính của bản tình ca mùa đông còn bị mù mắt, chúng ta là dân thường, mắt trí nhớ là được, những tai nạn khác biến đi.”

Thấy Đinh Bành không để ý tới cô, Đào Tử nhìn quả táo: “Xem ra quả táo thật sự làm cho con người khôi phục trí nhớ, một ngày không ăn, sao phản ứng chậm như vậy, em đi gọt táo.”

Mới vừa xuống giường, cô lại bị anh giữ chặt.

Anh nói từng chữ một: “Cô đi đi.”

Tên khốn nạn này, anh bảo cô chạy đi đâu. Đào Tử chán nản, tròng lớn đôi mắt cá chép, rất giống một quả đào phần nộ.

=

Ép cô rời khỏi, là lựa chọn tốt nhất đối với cô.

Em sẽ gặp những người rất tốt, ít nhất, ai cũng sẽ tốt hơn tôi.

Trái tim, đau quá.

Rõ ràng anh không quan tâm cô. Là lúc nào đã nhuộm đắm vui sướng của cô ở trong đầu mình.

Mỗi ngày bác sĩ đến kiểm tra đều thăm hỏi, làm cho trong lòng anh không đáy. Anh sợ, sợ mình muốn càng nhiều, nhưng vẫn không thể nhớ cô.

Việc này không công bằng.

Anh không nói gì cả, cô lại một mực kể sất anh, mỗi ngày đọc nhật ký của anh, anh phiền, càng phiền chính mình.

Vì thế, anh trốn trong chăn, làm bộ như không nghe thấy.

Thỉnh thoảng, bà lão ở bên cạnh thở dài: “Chàng trai, cậu cần gì phải làm vậy.”

Anh trốn ở trong chăn cắn răng nói với mình nhất định phải tàn nhẫn.

Tàn nhẫn với cô, càng tàn nhẫn với chính mình.

“Em nói cho anh biết, từ trước đến nay em vẫn chưa nói với anh. Em có con với anh, anh đừng suy nghĩ muốn vứt bỏ hai mẹ con tội em.”

Sáng sớm cô đã ném bom cho anh, lần này lại kiếm có mới.

Đinh Bành phớt lờ cô.

Đào Tử khóc riu rít: “Con em đáng thương quá, còn chưa sinh ra đã không đợi gặp mặt ba.”

Đinh Bành xem báo chí, nói: “Nếu thực sự, sinh ra là được.”

Đào Tử ghen hòng.

Đinh Bành bình tĩnh nói: “Tôi hẳn là chưa từng ngủ với cô.” Anh tin tưởng chính mình, “Hơn nữa, lúc nào cô cũng ngã xuống giường.”

Đào Tử tức giận: “Anh còn biết lần nào em cũng từ trên giường ngã xuống đấy, mộng rất đau đây này.”

“Không nói lời nào, còn giả vờ căm tức, hừ, người ta nói phụ nữ mộng lớn sinh con tốt, cứ ngã xuống thế này, sớm muộn gì em cũng giống như trâu bò.”

Đinh Bành hít sâu một hơi, lại hít sâu một hơi nữa.

Anh sắp bị cô gái này bức đến điên rồi.

= =

Đào Tử lại trở thành khách dài hạn ở tầng cao nhất.

Cô thở dài: “Người đàn ông kiêu ngạo này thật sự phiền phức, con công phiền phức.”

Có tiếng cười.

Đào Tử quay đầu, trông thấy yêu nghiệt đứng cạnh hàng rào bảo vệ cách đó không xa đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đào Tử nhú mày, Đại Kiều hay là Tiểu Kiều tới, quên đi, không quan trọng. Trong đầu cô, người hoặc sự việc không quan trọng sẽ bị che chắn.

“Tôi là Tả Kiều.” Anh chàng yêu nghiệt cảm thụ ánh mặt trời xong, cười cười đến gần Đào Tử.

Đào Tử không nhìn anh ta, tiếp tục đứng ở tầng cao nhất mà nổi giận: một nơi tốt như vậy lại phải chia sẻ với người khác.

“Mất cá chép, tình cảm không thuận lợi à.” Tả Kiều nói một cách khẳng định.

Đào Tử oán hận nhìn anh ta, làm sao, ai cần anh lo chứ, cần thận tôi cần anh.

Tả Kiều khẽ cười: “Muốn thử đi theo tôi không?”

“Không cần.” Ý chí cô kiên quyết.

“Nói không chừng người đàn ông của em sẽ nổi máu ghen.” Anh ta dụ dỗ cô.

“Tình cảm, tôi thử không nổi.” Đào Tử dùng tay đón lấy ánh mặt trời, thái độ kiên định, “Không dám thử, cũng không muốn thử.”

Quan hệ giữa Đào Tử và Đinh Bành lại trở về lúc trước, trạng thái cứng nhắc.

So với ban đầu còn cứng nhắc hơn. Mỗi ngày cô kể lại tất cả những chuyện vặt vãnh, anh xao nhãng ngay cả một chuyện cũng không lắng nghe.

Đào Tử mặc kệ vẻ lạnh nhạt của Đinh Bành, nên thế nào thì vẫn thế đấy: “Đinh Đinh, anh nói: quả đào càng ngày càng xinh đẹp, tôi sợ không giữ được em, không thì đi theo em cùng nhau chạy trốn là được rồi.”

Đào Tử nhớ đến năm 15 tuổi, bọn họ cùng nhau chạy trốn cô nhi viện, đi qua các thành phố, nhớ lại lòng cô xót xa.

Có người gõ cửa, Đào Tử không để ý tới, cô đọc nhật ký năm 18 tuổi cho Đinh Bành nghe.

Có người cười, Đào Tử cảm thấy quen thuộc, cô ngẩng đầu, anh chàng yêu nghiệt đứng ở cạnh cửa, chăm chú nhìn bọn họ.

“Đi ra ngoài.” Đào Tử đứng dậy đuổi anh ta. Trong phòng bệnh không thể có mùi thuốc.

Cậu em ngồi dậy, trong mắt là ngạc nhiên vui mừng, thanh âm cũng nhuốm vẻ vui mừng: “Anh.”

Tay Đào Tử đuổi người cứ thế mà ngừng lại: “A ngại quá, tay trượt.”

Tả Kiều kéo tay Đào Tử: “Mất cá chép, mấy ngày không gặp, nhớ tôi không?”

Cô vẫy tay ra, xoay người đến trước mặt Đinh Bành: “Đinh Đinh, đừng để ý anh ta, chúng ta tiếp tục trò chuyện nhé.” Cô đọc tiếp nhật ký cho anh nghe.

Tả Kiều dập tắt thuốc lá, nói mấy câu với cùng em và bà lão, rồi anh ta chuyển sang Đào Tử. Chỉ nhìn chỉ cười mà không nói.

Bắt đầu từ ngày đó, trong phòng có rất nhiều hoa hồng.

Tả Kiều nghe ngóng, Đào Tử từng nói, cô thích hoa hồng, có sức sống. Ừ, quả thực phù hợp với cô, phù hợp với đôi mắt cá chép của cô.

Đào Tử chỉ nhìn hoa hồng đầy phòng, ngửi mà không nói gì. Cô suy nghĩ, như vậy cũng tốt, có lẽ sức khỏe của cậu em và Đinh Đinh sẽ tốt hơn trong bầu không khí này.

Lần đầu tiên, cô có phần cảm ơn Tả Kiều.

= =

“Cút ngay.” Đinh Bành ném tách trà xuống đất, lửa giận bùng hực.

“Đinh Đinh, anh giống như một con quái thú.” Cô không quan tâm đến cơn tức giận của anh, cô cười đùa tí tưng.

“Tôi bảo cô cút đi, sao cô còn chưa đi.” Đinh Bành quăng gối đầu xuống đất, “Cô thật sự rất đáng ghét.”

“Đáng ghét, đáng ghét, anh phiền quá đi.” Đào Tử da mặt dày, “Haizz, xem báo này, có một cô gái tự tử vì tình, từ trên lầu ngã xuống, máu thịt lẫn lộn, rất đáng thương.”

“Cô đi đi.”

“Em xa rồi anh cũng không có chỗ đi.” Cô tiếp tục đọc báo, “Nếu ngày nào đó không có chỗ đi, chúng ta cùng chết nhé.”

“Người tặng hoa không tệ đâu.” Về hành động của hai người, ngày đó anh không có phản ứng gì, nhưng bàn tay anh nắm chặt tấm chăn đã bán đứng anh.

“Ồ, anh cũng biết anh ta không tệ à. Cái gì, anh ta tốt, anh đừng muốn có một chân với anh ta.” Đào Tử buông tờ báo, hung hăng nói.

Đinh Bành phát hiện ngay cả phần nộ chính mình cũng không muốn trở người. Mà cô gái kia còn nhiệt tình lú lú.

“Đinh Đinh, ý nghĩ lệch lạc phải bóp chết từ trong nôi.” Cô cảm thấy không yên lòng, chuyển sang phía cậu em, “Em trai, sau này bảo anh em đừng đến đây, anh ta làm Đinh Đinh nhà chị hư hỏng thì làm sao bây giờ. Không được, nếu không chúng ta đổi bệnh viện đi.”

Trong ánh mắt cậu em không nói gì, một sợi dây trong đầu Đinh Bành đứt đoạn, “Đào Tử, cô đủ rồi.”

Ánh mắt Đinh Bành cứ cách vài giây liền nhìn ra cửa một lần. Cô đã đi ra ngoài hồi lâu.

Bà lão nhìn ra ý nghĩ của Đinh Bành, cười: “Chàng trai, mới vậy đã lo cho cô bé rồi. Còn đây cô bé cho người khác, nếu cô bé theo người khác thật, sau này cậu sẽ thế nào chứ.”

Đinh Bành chỉ cười, sau đó nói: “Cháu chưa nghĩ tới, hy vọng cô ấy hạnh phúc là tốt rồi.”

Bà lão rơi vào hồi ức: “Lúc còn trẻ, tôi cũng từng thích một anh chàng, sau đó ông ấy bởi vì bởi vì lý do bản thân mà vứt bỏ tôi. Phụ nữ trong lúc say đắm, nhất định tin tưởng một người thì sẽ không buông tay, tôi đã đi theo ông ấy mỗi ngày, vào thời đó tôi đi theo ông ấy như vậy, trong mắt người khác là vô liêm sỉ. Cậu đoán xem sau đó thế nào?”

Đinh Bành lắc đầu.

“Sau đó ông ấy là ba của con tôi.” Trong ánh mắt của bà lão đều là hạnh phúc: “Cho nên, nhất định phải giữ chặt hạnh phúc của chính mình.”

Đinh Bành trầm tư.

Bà lão đi đến ban công, nhìn cảnh ở phía dưới, rồi ra dấu với Đinh Bành: “Phía dưới có người bị đụng phải, Đào Tử...”

Đinh Bành chưa nghe xong thì đã mang dép chạy gấp xuống lầu, nổi điên tìm kiếm cô.

Không phải cô, mọi người ở trước mắt, chỉ không có bóng dáng của cô.

Đinh Bành gọi tên Đào Tử nhiều lần, lại ở chỗ ngoặt trông thấy cô cúi đầu thất thần.

Trái tim đột nhiên ổn định.

Đào Tử ngẩng đầu, cô cười rồi nói: “Đinh Đinh, chúng ta cùng chết đi.”

Anh trả lời: “Được, cùng chết đi.”

3. Chương 3: Được Mất Và Khôi Phục

Đào Tử ở cùng Đinh Bành làm giải phẫu lần cuối cùng. Giải phẫu não bộ.

Đào Tử chôn vùi gương mặt trong hai bàn tay, bàn chân bắt giắc run lên. Cô chờ ở ngoài cửa phòng phẫu thuật, trên mặt không có chút máu.

Tả Kiều châm một liều thuốc, làn khói lượn lờ, anh ta nói: muốn nghe chuyện của tôi không.

Đào Tử nói: “Không muốn.”

Tả Kiều nhìn cô cười, như là rơi vào trong hồi ức: “Lần đầu tiên tôi nghe nói về cô gái này là lúc bà nội về nhà.”

Đào Tử che lỗ tai: “Đừng làm phiền tôi.”

Tả Kiều dập tắt liều thuốc, anh ta suy nghĩ, trên mặt tình cảm Đào Tử và Đinh Bành nhấn tâm giống nhau, không phải người trong lòng, ngay cả nghe họ cũng không muốn.

Thế nhưng Đinh Bành để ý đến cô. Để ý mà không nhìn.

Tả Kiều nói tiếp: “Bà nội nói, chưa từng gặp một cô gái cổ chấp như vậy, rất có khí phách của bà nội năm đó.”

Anh ta đã nghe bà nội kể chuyện về hai ông bà rất nhiều lần từ lâu rồi, vì vậy, anh ta tò mò, là cô gái thế nào được bà nội anh ta xem trọng đến vậy.

“Vì thế, chuyện cuối cùng tôi hối hận đời này là nhìn thấy sự nỗ lực của cô ấy, nhìn thấy cô ấy khóc, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô ấy... Tôi yêu cô ấy, là say đắm cũng được, đau lòng cũng được, cứ thế mà yêu cô ấy...”

Đào Tử nghe tiếng, lập tức đứng lên. Đèn đỏ của phòng phẫu thuật đã tắt, cô chấp tay đứng ngoài cửa.

Tả Kiều híp mắt: cô, giống như tự động chặn lại lời nói của anh ta, trong lòng trong mắt chỉ có người kia.

Giải phẫu rất thành công, nước mắt của Đào Tử kiềm chế lâu như vậy cứ thế mà chảy ra.

Đinh Bành nhìn cô, cô cười, trên mặt có nước mắt có nụ cười: “A, anh không phải quên em nữa chứ. A, chúng ta không phải lại bắt đầu nữa chứ.”

Cô lau nước mắt: “Đừng sợ đừng sợ. Cùng lắm thì chúng ta đọc lại nhật ký của anh lần nữa là được rồi.”

Đinh Bành nhìn cô, lại nhìn Tả Kiều bên cạnh cô: “Chào Tả tiên sinh, tôi là vị hôn phu của Đào Tử.”

Đào Tử há to miệng: “Đinh Đinh, anh nhớ rồi?”

Anh lắc đầu.

Đào Tử bĩu môi đắc thắng: “Là bạn gái, anh đừng nghĩ cứ vậy mà để em làm thiếu phụ luống tuổi có chồng nấu cơm của anh, em rất đắt nha, muốn em gả cho anh thì phải ba vàng ba bạc ba đồng, à, không đúng, đồng không đáng tiền, vàng bạc cũng quá bình thường.”

Sau đó cô véo mặt Đinh Bành, tiếp tục than thở: “Chỉ cần anh là được rồi.”

Tả Kiều dựa trên cánh cửa nhìn bọn họ, cô như là chiêm được hạnh phúc.

Anh ta cười khỏ. Cô đã hạnh phúc, nhưng hạnh phúc này không phải là anh ta mang đến cho cô.

= =

Đinh Bành nhìn cô gái bên cạnh ngâm nga bài hát, gọt táo.

Hôm nay cô khóc, đây là lần đầu tiên cô khóc trước mặt anh. Anh nắm tay cô.

Đào Tử cắn miếng táo, ngọt ngào với người nào đó: “Muốn nghe em đọc nhật ký không?”

Anh gật đầu.

“Đinh Đinh, bây giờ anh còn sốt ruột hơn em.” Đào Tử hờn dỗi, sau đó lấy tờ báo trong tay anh kẹp dưới nách, rồi cúi người lấy nhật ký.

“Cố gắng làm việc, rút cuộc đóng tiền cho căn hộ đầu tiên. Ngày nhận được chìa khoá, quả đào vui mừng hơn tôi, nắm cánh tay tôi đông đưa thật cao. Tôi nói: quả đào, em không thể chạm vào rồi đi mất đấy. Em cười, nụ cười trắng trợn: Đinh Đinh, em sẽ không rời khỏi anh. Tôi biết, em sẽ không rời khỏi tôi, tựa như tôi sẽ không rời khỏi em. Buổi tối, nhìn thấy gương mặt ngủ say của em, sợi tóc khê dính trên mặt, tôi nở nụ cười, đây là hạnh phúc mà tôi muốn.”

Tiếng nói của Đào Tử cũng phong phú, Đinh Bành chỉ nhìn cô, ngắm nhìn cô.

Đào Tử xoay đầu, khuôn mặt tươi cười phóng đại: “Đinh Đinh, em không phải quá đẹp đến mức làm anh say đắm không biết phương hướng rồi chứ.”

Đinh Bành đỏ mặt.

Đào Tử cười khanh khách. Ánh sáng mặt trời chiếu trên gương mặt cô, rất đẹp.

Trong lòng anh rất thoải mái, nhịp tim của anh tăng nhanh vì cô.

Đinh Bành đang suy tư, cậu em nói với anh, Đinh Bành ngồi dậy, nhìn giường của cậu ta gần như trống không.

Cậu em nói: “Anh Đinh, em phải về nhà.”

Anh ngạc nhiên, anh đã coi đây là nhà, coi bọn họ trở thành người thân.

Cậu em lấy ra danh thiếp, trên mặt mang theo vẻ xấu hổ: “Anh Đinh, đợi anh khoẻ lại, anh có thể tới đây đi làm.”

Đinh Bành nói tiếng cảm ơn, nhận danh thiếp.

Đúng lúc này Đào Tử đi đến, vẻ tươi cười biến thành khó hiểu: “Em trai, em bị người ta đánh cướp à? Sao giường không có gì cả.”

“Chị Đào Tử, em xuất viện.” Thực ra cậu ta đã khoẻ lâu rồi, nhưng anh trai bảo cậu ta ở đây.

Cô đến bên giường, Đinh Bành tự động nghiêng về phía bên cạnh, chừa vị trí rất rộng.

Sau khi Đào Tử ngồi xuống mới phản ứng lại: “Xuất viện à, sau này nhớ đến chơi nhé. Không đúng, xuất viện rồi không nên đến nữa, nhớ đến nhà tụi chị chơi nhé.”

Sau đó cô viết địa chỉ nhà cho cậu em, rồi thấy danh thiếp, cô hỏi, “Đây là gì? Tả thị?”

Đinh Bành nói: “Danh thiếp, em ấy đưa.”

Đào Tử xem thường: “Em cũng biết là danh thiếp.”

Cậu em nói xen vào: “Chị Đào Tử, sau này đừng ngủ trong hành lang nữa, rất lạnh đấy.” Nói xong, cậu ta cười rồi rời khỏi.

“Em đều ngủ bên ngoài ư?”

Đào Tử vênh môi: “Đâu có, thỉnh thoảng chen chúc trên giường với anh mà.”

Đinh Bành nghĩ tới gì đó, hỏi: “Đào Tử, chúng ta cũng có nhà sao?”

“Đương nhiên.” Cái tổ nhỏ hạnh phúc của cô và anh.

“Chúng ta về nhà đi.”

= =

Vội vàng sắp xếp một chút, rồi tiến hành thủ tục xuất viện, Đào Tử dẫn Đinh Bành trở về cái tổ tình yêu nhỏ bé của bọn họ.

Hai phòng ngủ, một phòng khách, không lớn.

Đào Tử đã sớm dọn đồ đạc của mình vào phòng Đinh Bành.

Anh nhú mào.

Cô nổi giận đùng đùng: “Làm sao, chúng ta đã ngủ cùng nhau từ lâu, bây giờ anh muốn đuổi em đi hả?”

Anh bắt đắc dĩ, cứ như vậy, cô chẳng kiên nhẫn gì mà ngủ cùng anh.

Ban đêm, Đào Tử ghé vào lồng ngực của Đinh Bành: “Đinh Đinh, chúng ta làm tình đi.”

Anh không nói lời nào, trên mặt hơi nổi gân xanh.

Cô gái ngực anh: “Vậy do love, make love? Anh thích loại nào?”

Anh xoay người, đưa lưng về phía cô, “Ngủ.”

Cô gào khóc gấp đôi: “Đàn ông a, không muốn chịu trách nhiệm mà, rất không chịu trách nhiệm. Cô gái xinh đẹp ngủ cạnh, lại...”

Đinh Bành lập tức ngồi dậy, ôm chần xuống giường.

Đào Tử giữ chặt anh: “Được rồi, em không chọc giận anh, anh đừng đi nhé.”

Anh phớt lờ, mang dép, mở cửa đi sang phòng khác.

Cô tức giận, nện vào chiếc gối: “Đi cái gì, chẳng lẽ mình không có sức hấp dẫn, mình rõ ràng có sức hấp dẫn mà.”

Cô không nhìn thấy sự ngấm ngấm chịu đựng của anh.

Đào Tử mắt nhắm nhèm muốn rời khỏi giường, cô ngủ ngủ, trong không khí tràn ngập mùi hương, mùi hương của thức ăn.

Cô đến phòng bếp, nghiêng người dựa trên cánh cửa. Anh đang bận bịu làm bữa sáng.

Đào Tử ngáp một tiếng, đàn ông nhà cô ngoại trừ không “thật thật” với cô thì những thứ khác đều hoàn mỹ.

Đinh Bành bưng đồ ăn ra: “Đào Tử, trước kia anh làm công việc gì?”

Miệng cô còn bọt kem đánh răng, nói không rõ ràng: “Không biết, mỗi ngày anh đều đối diện với máy tính. Tối qua em tra xét Tả thị, thì ra lợi hại như vậy, Đinh Đinh, nếu không anh đi làm ở đấy đi.”

“Anh còn chưa khỏe.”

“À, cũng phải, sức khỏe quan trọng nhất.” Đào Tử ăn no, hào hứng đề nghị: “Đinh Đinh, chúng ta hẹn hò đi.”

“Được.” Tuy cô, cô thích là được rồi.

Cô véo mặt anh: “Em đọc nhật ký cho anh trước nha, còn có mấy trang là hết rồi.”

“Được.”

Đào Tử cười to, Đinh Đinh nhà cô càng ngày càng ngoan.

Ừm, rất giống chú cún con của bác bảo vệ cổng đang nuôi.

= =

Cái gọi là hẹn hò, chẳng qua là ở nhà nghe cô đọc nhật ký.

Nhà của bọn họ, cái tổ bé nhỏ, chỉ có cô. Hiện tại anh chỉ có cô.

“Quả đào nói, Đinh Đinh, em già rồi, đã có nếp nhăn ở khoé mắt. Tôi nhìn kỹ, đâu có. Em thấy tôi không để ý tới em, em tiếp tục lắm bầm. Trong lòng tôi trộm vui vẻ, quả đào, em muốn gả cho anh à?”

Đào Tử tức tối: “Em đâu có muốn gả cho anh, em không có, không có.”

Sau đó cô đọc tiếp: “Tôi làm sao có thể dễ dàng hứa hẹn cả đời với em, đợi tôi chín chắn thêm nữa.”

Đinh Bành ngắm môi Đào Tử khẽ mở rồi nhếch lên.

Hình như cô đẹp hơn rồi.

Anh nghe xong nhật ký, cô liền ngồi xổm nhìn anh thu dọn đồ đạc, mỗi một vật đều là kỷ niệm của bọn họ.

Đầu tiên là ảnh chụp, lần đầu tiên anh lái ô tô chở cô, lần đầu tiên ăn Haagen-Dazs, lần đầu tiên sinh nhật, lần đầu tiên cùng cô đắm chìm trong hoàng hôn...

Rất nhiều lần đầu tiên.

Thì ra kỷ niệm của bọn họ còn nhiều hơn nhật ký.

Anh nhất định rất yêu cô, cô ỷ lại vào anh thế kia, làm sao cô chịu đựng việc anh quên cô?!

Đinh Bành mang máy tính ra, đối với nó, anh có chút cảm giác quen thuộc.

Thế nhưng nó cài mật mã, anh suy nghĩ rất lâu, nghĩ đến con số sau tám ảnh sinh nhật, anh thử nhập vào, lại đúng rồi.

Đó là sinh nhật của cô.

Trên màn hình là ảnh của hai người, anh mở một số thư mục, tất cả đều là ảnh của cô.

Ngủ, thức dậy, vui cười, ồn ào, làm nũng, rất nhiều rất nhiều.

Cô khi đó, khoé miệng dường như đều là nụ cười, không giống như bây giờ có đau khổ.

Đầu anh đau quá, rất đau, nhưng không giống như nỗi đau của cô.

Anh chịu đựng, một hồi lâu cơn đau biến mất. Trong đầu lại hiện lên hình ảnh.

Đinh Bành kêu một tiếng Đào Tử, cô lập tức đi vào, anh mỉm cười nhìn cô.

Cô là hạnh phúc thật đấy, tuyệt đối không cảm thấy anh là một gánh nặng.

Đinh Bành bình tĩnh nhìn cô: “Đào Tử, anh yêu một người con gái.”

— —

Đào Tử đá tảng đá bên chân, tức giận muốn chết.

Anh yêu một cô gái, nhưng cô gái ấy không phải là cô.

Anh nói: “Đào Tử, anh yêu một người con gái, cô ấy ở sát vách anh.”

Cô kinh ngạc rồi lại bàng hoàng, cô chưa từng ở sát vách anh.

Anh nói tiếp: “Đào Tử, giúp anh mua một chiếc nhẫn nhé, anh muốn cầu hôn với cô ấy.”

Cô đau lòng, nhưng vẫn định bụng giúp anh hoàn thành nguyện vọng. Hạnh phúc của anh mới là hạnh phúc của cô, không phải sao? Nhưng trái tim đau nhói không thể nào dẫn xuống.

Cô ngồi xổm trên mặt đất, che mặt, nước mắt thông qua khe hở rơi xuống mặt đất.

Tả Kiều ôm lấy cô: “Đào Tử, đừng khóc.”

Bên người lượn lơ mùi hương của anh ta, mùi thuốc lá của anh ta.

Trong lòng Đào Tử lại chỉ có một người đàn ông, người đàn ông khiến cô nổi điên.

Người người có đôi có cặp vui vẻ chọn nhẵn. Cô cũng có người đi cùng, nhưng không phải chồng cô.

Đào Tử nhìn thấy chiếc nhẫn lóng lánh trước mắt: “Giúp tôi lấy chiếc này.”

Người bán hàng nhìn kim đồng ngọc nữ trước mặt: “Anh chị, chiếc nhẫn này rẻ nhất tiệm, tuy nói tình yêu không thể dùng giá cả để so sánh, nhưng chiếc này ngay cả viên kim cương cũng không có.”

“Tôi lấy chiếc này.” Đào Tử kiên định.

Cô cấp tốc về nhà, phía sau còn có người hộ giá, cô ném chiếc nhẫn vào người đàn ông kia.

Đinh Bành nhìn cô, khó hiểu.

Đào Tử nói: “Anh cầu hôn với người phụ nữ anh thích đi, em cũng đi đây, Tả Kiều đang ở dưới chờ em, Đinh Đinh, em cũng có người đàn ông mình thích đấy.”

Tay anh không còn sức để mở ra: “Vậy vì sao em còn cho anh hy vọng?”

Đào Tử thu dọn đồ đạc: “Em mệt mỏi quá rồi, em không muốn yêu nữa. Nhưng trong lòng em luôn suy nghĩ, dù sao em cũng đã đợi lâu như vậy, đợi một chút có lẽ anh sẽ tốt thôi.”

“Cho dù anh đợi em lâu như vậy, làm ấm chân cho em, gọt táo cho em cũng không thể sao...” Anh rơi nước mắt.

Cô xoay người, ông trời ơi, đây là tình huống gì đây, cô chỉ là muốn hù dọa anh thôi.

“Anh đã nhớ lại rồi?” Đào Tử kinh ngạc.

“Ừm.”

“Em là ai?”

“Vợ anh.” Đinh Bành nhe răng.

Đào Tử hoảng hốt nước mắt cứ thế mà rơi xuống.

Đinh Bành ôm lấy cô, đúng vậy, anh đã nhớ lại rồi.

Anh định mua nhẫn cầu hôn với cô. Nhưng lại bị cốt thép ở tầng cao nhất rớt xuống đập trúng đầu.

“Vậy anh còn thích cô gái sát vách...”

“Trước kia ở cô nhi viện, em ở sát vách anh mà.” Đinh Bành giơ tay lau nước mắt của cô: “Để em uất ức rồi.”

Đào Tử lắc đầu.

“Anh làm rất nhiều chuyện vô liêm sỉ, sau này anh đều nghe lời em.” Anh dè dặt, “Vậy em còn bỏ đi không?”

“...” Cô không nói.

Anh sốt ruột: “Em đừng đi, anh giặt quần áo, nấu cơm, sinh con cho em.”

“...”

“Cả đời ở với em, được không?”

“Được.”-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-ky-uc>